

Andrzej Ellmann, Świata nie naprawię

Co mi tam blask fortuny i zaszczyty,
Sławy złudny smak, światła wielkich sal?
Nie chcę nic, byle tylko zostać przy tym,
Co łaskawie mi los w prezencie dał.
Co mi tam - byle z forszą do pierwszego
I nadziei ślad w oczach, zamiast łez...
Swoje wiem, ale komu co do tego,
Że nie wierzę już w żaden wielki gest.
Świata nie naprawię, nie zbawię
Od wielkich burz,
Niech beze mnie dalej toczy się w dół!
Świata nie naprawię, nie zbawię -
- Co mi do tego?
Zresztą za późno już...
Co mi tam, byle przeżyć to, co moje,
Nie pisane mi granie wielkich ról.
Nie wiem jak przez to życie iść przebojem
I jak wierzyć wciąż, że się zdarzy cud.
Co mi tam, niech się zresztą co chce dzieje,
Nie potrafię już chyba inną być.
Gdy mi źle, z przeciwności w głos się śmieję
I przysięgam, że łatwiej mi z tym żyć.
Świata nie naprawię, nie zbawię
Od wielkich burz,
Niech beze mnie dalej toczy się w dół!
Świata nie naprawię, nie zbawię -
- Co mi do tego?
Zresztą za późno już...